

Ezt a gondolatmenetet követve, az NVK magyarországi bizottsága először a másutt is hirdetett gyakorlatot követte. A bizottság a hagyományos hatáskörre korlátozta tevékenységét: a külföldiek kéréseinek teljesítésére és a hadifoglyokkal való bánásmód ellenőrzésére; a hadifoglyoknak egyébként csomagokat küldtek. Figyelmük több ezer lengyel és jugoszláv fogolyra terjedt ki, és kisebb számban más, szövetséges hadifoglyokra.⁵

A Nemzetközi Vöröskeresztnek tudomása volt az „idegen” zsidók 1941 nyarán történt tömeges eltávolításáról és a deportáltak lemezárulásáról. Decemberben tárgyaltak az „incidensről”, anélkül hogy bármilyen akciót terveztek volna. 1942 nyarára tudhatták, hogy a nácik módszeresen legyilkolják Európa zsidóságát. Ennek ellenére hallgattak, nehogy konfrontációba kezdjenek a németekkel.⁶ A nemzetközi zsidó szervezetek pedig sürgették a Nemzetközi Vöröskeresztet, hogy küldjön delegátust Magyarországra, de az 1943 októberéig, Jean de Bavier Budapestre való kinevezéséig nem történt meg. De Bavier számos javaslatot tett az üldözöttek helyzetének nagyobb megkönnyítésére és a még nagyobb tragédia megelőzésére. A beszámolót felettesei nyilvánvalóan egyáltalán nem vették komolyan. 1944. február 18-án de Bavier, látván Magyarország német megszállásának előjeleit, útmutatást kért Genftől, miképpen lehetne megmenteni a magyar zsidóságot a lengyelországi és más, náciktól elfoglalt országok zsidóin beteljesedett sorstól. Március 27-én, vagyis alig néhány nappal a megszállás után, de Bavier felvetette, hogy Max Huber, az NVK elnöke „menjen és találkozzék Hitlerrel a magyar zsidók helyzetének javítása végett”⁷. Azt, hogy a Nemzetközi Vöröskereszt nem fogadta meg de Bavier javaslatát, Arieh Ben-Tov, a Nemzetközi Vöröskereszt második világháborús működésének egyik szakértője a Vöröskereszt egyik legnagyobb hibájának minősíti. Ben-Tov megállapítja:

Mivel az intézmény a deportálások válságos hónapjaiban nem működött Magyarországon és a tényeket kellően érdekelt szervezetek, s általában a széles közönség előtt nem tette ismertté, az SS és a magyar fasiszták jóval tovább mehettek a végleges megoldás gyakorlati kivitelezésében, mint egyébként tehették volna.⁸

De Bavier-t visszahívták Genfbe, állítólag azért, mert nem beszélt németül, és Friedrich Born jött a helyébe, a Budapesti Svájci–Magyar Kereskedelmi Kamara igazgatója.⁹ S jöllehet Born május 10-én foglalta el hivatalát, amikor már vidéken befejeződött a gettósítás, a Nemzetközi Vöröskereszt továbbra is a korábbi semleges állásponton maradt. Ez a beállítottság csak azután változott, hogy a budapesti Palesztina Hivatal vezetője, Krausz Miklós (Moshe) által június 19-én Svájcba küldött dokumentumok alapján a svájci sajtó elborzasztó beszámolókat jelentetett meg a magyarországi végleges megoldásról (lásd a 23. fejeze-